

Bemutatjuk:

Celeng Máriát, a Bajor Állami Operaház primadonnáját

München a világ egyik legjelentősebb operacentrumává vált. Nagy művészek és csodaelőadások garmadájára lehet méltán büszke a Bajor Állami Operaház. A múlt század közepén két magyar főzeneigazgató is állt az intézmény élén Solti György, illetve Fricssy Ferenc személyében. Azóta a magyar operaéneklés több más nagysága is eljutott már az Operaház 2500 négyzetméteres színpadára, például Sass Sylvia, Marton Éva, Rost Andrea, Komlósi Ildikó, vagy Molnár Levente és Bretz Gábor neve is több mint ismerősen csenghet.

A kiváló magyar operaénekesek sorát gazdagítja Celeng Mária is, aki a Bajor Állami Operaház primadonnája. Hogyan is került Csábról a bajor fővárosba? Többek közt erről is kérdeztük őt.

- Kezdjük a bemutatkozással

- Alapiskolába Csábra jártam. Nagyon boldog voltam ott, és sok mindent megtanultam, sok mindenre emlékszem. Mindenféle szakkörbe csatlakoztam, és próbáltam a magam képességei szerint mindent maximálisan jól csinálni. Részt vettem szavalóversenyeken, ott sikereket is elértem, ami egy jel volt, hogy előadói vénával rendelkeztem. Szintén jártam szlovák nyelvi versenyekre, mai napig szeretek idegen nyelveket tanulni, de ez nélkülözhetetlen is az operavilágban. Akkor hiteles az előadó, ha beszéli a nyelvet, amelyen énekel... vagyis legalább valamennyire. Márpedig operákat többféle nyelven is írnak. Jártam még sakk szakkörbe és bibliaversenyekre. Középiskolai tanulmányaimat Budapesten folytattam a méltán világhíres és rangos Bartók Béla Konzervatóriumban. Itt is nagyon boldog évekre emlékszem vissza. Fantasztikus tanáraim voltak, ez a suli maximálisan a vérprofi zenei

nevelésre koncentrált, kora délutánig tartottak az általános gimnáziumi órák, mint matek, történelem, nyelvek stb., délután pedig zenei órákra jártunk, mint zenetörténelem, szolfézs, zeneelmélet, zongora- és énekóra persze. Fekete Mária volt az énekmesterem, ő nagy ajándék volt az Égtől. A konziból egyenes út vezetett a Zeneakadémiára, ami egyébként csak pár sarral van arrébb. Itt is minden tanárom rendkívüli volt, én meg szívtam mindent magamba, mint egy szívacs. Ez volt a dolgom. Itt Pászthy Júlia volt az énekmesterem, aki több, nemzetközi hírnévvel rendelkező tanára is volt. Nem kerülhettem volna jobb tanárhoz. A harmadik év után Erasmus-ösztöndíjjal Münchenbe jelentkeztem, fel is vettek. Akkor az volt a menő, hogy Erasmusszal külföldre utazzon egy diák legalább egy szemeszter erejéig. Én meg mindig szerettem azt csinálni, ami épp a menő. Egyébként felvettek volna a világhírnév Juilliardra is New Yorkba, de az túl hirtelen és véletlenül jött. A mai napig emlékszem a hangüzenetre, amit Edith Wiens hagyott, hogy mindenképpen felvesz, ha jelentkezem, mert nagyon tetszett neki a felvétel. Ezt mint kedves emléket őrzöm magamban. Ő épp akkor kezdett ott tanítani.

- Mikor kerültél a Bajor Állami Operába?

- És itt jön az az érdekes fordulat, hogy ha nem is Münchenben tanulok tovább, hanem esetleg New Yorkban, akkor is elképzelhető, hogy a Bajor Állami Operaházban kötök ki. Ugyanis a müncheni Operastúdió vezetője, Tobias Truniger, aki a müncheni főszínpadon dalórát is tartott (nem hozzá jártam), nagyon jó viszonyban van Edith Wiens professzorral, és mivel az egyik legimpozánsabb Operaházról beszélünk és az egyik leghíresebb zenei egyetemről, adott az ok az együttműködésre. Sok fiatal operaénekes kerül be a Juilliardról a Bajor Állami Operaházba, én is egy Edith Wiens-növendékként együtt jártam a stúdióba. Ilyen a sors :) Egyébként nagyon könnyedén bekerültem a stúdióba, amit akkor nem is tudatosítottam, és nem is tudtam annyira értékelni se. Az úgy volt, hogy miután Erasmusszal kikerültem prof. Gabriele Fuchshoz - aki egy nagyon intenzív és szenvedélyes tanárom volt, és akit Marton Éva ajánlott - tehát Münchenben két nagyobb produkcióban is meg tudtam magam mutatni a főiskolás éveim alatt, már az első félévben bekerültem egy Kovalik Balázs által rendezett barokk operába, a másik nagy szerepem pedig a cseh zeneszerző Janáček Ravasz rókácskájának címszerepe volt. Így figyeltek tehát fel rám Bajor Állami

Operaház operastúdiójából, és szólt a zenei vezető, Tobias Truniger Frau Fuchsnak, hogy Maria beadta-e már a jelentkezést az Operastúdióba. Frau Fuchs (Rókáné:) nemcsak szenvedélyes énekmester volt, aki felismerte azt a repertoárt, amiben sikeres lehetek, hanem igazi karrierépítő is, minden versenyre és kurzusra elküldött, és bennem emberére talált, mert el is mentem mindenhová, így kerültem be Salzburgba és onnan a milánói Scalaba.

- Kitől örökölted a jó zenei hallást?

- Nagyon sokan jól énekelnek a családban, ergo, jó a zenei hallásuk. Apu, anyu, tesó, nagyi, nagybácsi... tényleg sokan. Nővérem zongorázni is nagyon jól tudott és komponált is. Végül orvos lett belőle. Az ő hivatása a legszebb a családban. Egyébként ő Balassagyarmaton is a különleges tehetségek osztályába járt a zenesuliban, én meg nem.

- Az Operaház egyik primadonnája vagy. Mit is jelent ez pontosan?

- Egy primadonna az Operaház első énekesnője, aki méltán szerzett rangot és nevet a sikeres teljesítményei révén. Sok szerepet bravúrosan előadott, jó az énektechnikája, jól játszik a színpadon, magabiztos és ismeri az értékeit. Egy jelenség, aki ha belép a szobába, az emberek észreveszik. Néha nem tudja különválasztani a magánéletet a szakmától, és apró allűrök kísérhetik a híret.

- Milyen szerepeket énekelte eddig?

- Sok jó szerepet elénekeltem már. A szerelmi bájjal Adináját, a Così fan tutte-ből Fiordiligit és Despinát, Paminát a Varázsfuvolából... Őt álomszerepem van egyébként, amelyből kettőt már elénekelhettem. Az egyik a Bohémélet Mimije, a másik még jobban passzol hangban és karakterben is, az Csajkovszkij Tatjánája az Anyeginből. Mimit nem egyszerű hitelesen megformálni. Tatjana hús-vér karakter, minden nőben ott van.

(Folytatás a 7. oldalon)

- Terveid a jövőre nézve?

- Most a müncheni Gärtnerplatztheaternelül vagyok szólólista, és nagyon boldog énekes vagyok itt. Szeretem a színházat és a kollégáimat. Ez nagyon fontos, hogy az ember szeretetben dolgozhasson, mert a mi hivatásunk erősen érzelmi hivatás... tervem a jövőre nézve csak annyi, hogy maximálisan kihasználjam az adottságaim, szeretnék sokat énekelni, és boldog, jó ember lenni. Nagyon sokat gyakorlok, edzem a hangom, és próbálok tudatos lenni, hogy legyőzzem a felmerülő akadályokat. Remélem, hogy

szerencsém is lesz majd, mert az nagyon kell egy jó karrierhez. Engem a család és éneklés tesz boldoggá, tehát adott a válasz a következő kérdésre, hogy gyereket is szeretnék! Nagyon emocionális ember vagyok, vicces lenne, ha csak a színházból merítkeznék...

- Hívő családból származol, magad is hívő katolikus vagy. Operaénekesként hogyan éled meg hited a mindennapok során?

- Reményik Sándor: Templom és iskola verse jut eszembe. A templom, vallás, vallási neveltetés, spiritualitás, egyszerűsítő: kapcsolat Istennel kódolva van bennünk, természetes és autentikus, ha az ember lelke kapcsolódni kíván ahhoz, ami valahol megmagyarázhatatlan, de nem is idegen tőlünk. Nekem ezt a vallásos neveltetésem biztosította, és az, hogy gyerekkorom óta értelmet, őszinteséget is láttam a vallásban, hitben. Ez elkísér az egész életem folyamán, és nagyban meghatározza a személyiséget is. Nagyon örülök, hogy vallásosan neveltek, és

nagyon gazdag embernek érzem magam emiatt.

- Milyen gyakran látogatsz haza?

- Karácsonykor, húsvétkor és a nyári szünetben - mert a színházak július végétől szeptember közepéig zárva vannak - igyekszem hazamenni.

- Mit adott neked a szülőföld?

- A szülőföld, a család, a neveltetés alakítja a személyiséget. Szülőföldemnek a Felvidéket tartom, és ha a szülőföldre gondolok, akkor a család jut eszembe, gyerekkori barátok, a számomra különleges természet, illatok, ételek, szlovákok és magyarok, a gyerekkorom. Nagyon sok mindent adott, hisz befolyásolja azt, aki lettem. Nem felejttem el a gyökereim, habár inkább európai magyar ember lett belőlem. Németországban élek, elfogadnak, szeretnek, beszélnek németül, és kihasználom azt a képzést, amit a művészi fejlődésemnek ez az ország biztosít. Így alakult.

Bodzsár Gyula

tartását. Azért is volt fontos, hogy ezen a napon, melyen a nemzeti összetartozást erősítettük az egész Kárpát-medencében, induljon a kulturális munka, mert már nagyon hiányzott mindenkinek, hogy végre rendezvényeket tarthassunk. Az ipolynyéki Hősök terén közel félszázan gyülekeztek június 4-én, hogy harangondítással és gyertyagyújtással emlékezzenek meg a trianoni békediktátum aláírásának 101. évfordulójáról. A helyi szervezet énekkara nyitotta meg a megemlékezést, majd Hrubik Béla beszédében kifejtette: „A mai napon, mindenhol a Kárpát-hazában megcsendülnek a harangok. A mai napon mindenhol, ahol magyarok élnek a nagyvilágban, elmondanak egy imát. A mai napon, minden magyar ember szívében megmozdul valami fájdalmas, kitörölhetetlen emlék. És tüzek gyúlnak. Örtüzek a Székelyföldön, a Hargitán, Kárpátalján a Vereckei-hágón, a Vajdaságban, a Muravidéken és a Felvidéken, az Őrvidéken, hogy jelezzék, összetartozunk. És gyertyák gyúlnak tereken és emléktábláknál és sírokon és kopjafák tövében, hogy emlékezzünk és emlékeztessünk, hogy a nagyhatalmak több mint 100 éve megálmodott terve egy nemzet haláláról, Isten és elődeink szívós, kitartó, konok hűsége miatt, elbukott: mert még vagyunk, s még itt vagyunk.“ A megemlékező beszéd után a helyi civil és politikai szervezetek, valamint a Csemadok NTV megkoszorúzták az elesett hősök emléktábláit, majd egy közös ima után a nemzeti himnusszal zártuk a megemlékezést. De

Az újrakezdés jegyében

ebben az évben, a nemzeti újrakezdés évében megnyitottunk egy új fejezetet, egy újabb évszázadot, amelynek történései a mi kezünkben, a gyermekeink és unokáink kezében van. A jövő ismét kinyílt előttünk. A nemzet határokon átívelő egyesítése előtt. Rajtunk áll, hogyan tudjuk gyarapítani, fejleszteni, étellel és szorgos hétköznapi örömeivel megtölteni, hogyan tudunk ellenállni a globalizálódó világ ránk erőltetett, mindent mindenkit egygyé olvasztani szándékozó akaratával szemben. Hogyan tudjuk megőrizni az olyan, számunkra létfontosságú építőköveket, mint a nemzet, család, haza, szülőföld, anyanyelv, zászló, kultúra, hit. Hogyan marad meg épített és írott örökségünk, hogyan öröklődnek tovább nemzedékek őrvtársain énekeink, táncaink és imáink. Rajtunk áll. Mindenkin külön, és mindnyájunkon együtt. Az egész közösségünkön. Mindenkinek egyéni a felelőssége ebben.

A rendezvény után az esti órákban, a kultúrházban tartottuk az idei első író-olvasó találkozót, ahol is Zolcer János Gorbacsov titkai című, nagy sikerű könyvét mutatta be. A szép

számú közönség a szerző jövőtábról bepillanthatott az egykori szovjet pártfőtítkár életébe. A sok-sok érdekes történet mellett a közönség is aktívan bekapcsolódott a találkozóra, hiszen sok kérdés és észre-

vétel hangzott el a vitában. A szerző a bemutató után dedikálta könyvét, mely közös fotózkodással és baráti beszélgetéssel, jó hangulatban ért véget.

Elmondhatjuk tehát, hogy több mint egy év kihagyás és csend után végre beindult a kulturális élet Ipolynyéken, és az újrakezdés jegyében reméljük, hogy egész évben végigkísér bennünket ez a jó indulás.

Palócz